De homoeopathische kuur van : Burgemeester Klaarwater :

Het is een eigenaardige geschiedenis, welke ik u ga verhalen en toch is ze waar gebeurd, wat mevrouw Klaarwater u bevestigen kon, als ze dat wou, schoon ze over het geval liever niet spreekt. En dat is te begrijpen, want alles was bij slot van rekening haar schuld. De heer Klaarwater was burgemeester van Wellendam. Het was in den goeden tijd, toen het overigens zeer welvarende gat nog geen brandspuit en geen fanfarecorps rijk was. De heer Klaarwater verafgoodde zijn vrouw, wat ik eigenlijk niet eens behoef te releveeren, omdat het een staaltje van zijn plicht mocht heeten en ik vermeld het dan ook alleen om er op te laten volgen, dat de verafgoding wederkeerig was. Mevrouw Klaarwater kon niet uitstaan, dat haar man aan iets anders dacht dan aan haar en als hij eens een enkelen dag voor gemeentezaken op reis moest, schreef hij elk uur een brief of een prentbriefkaart, zoodat de postbode, die te Wellendam maar twee maal daags de brieven bezorgde, den morgen, dat mijnheer Klaarwater alweer terug was en rustig met vrouwlief aan 't ontbijt zat, een heel pakket brieven en kaarten afgaf met hartelijke groeten en beste wenschen, welke een minder sentimenteel mensch eigenlijk mosterd na den maaltijd zou hebben genoemd, maar die door het mannelijk deel dezer ideale echtvereeniging met stille voldoening, door het vrouwelijk deel met gepaste erkentelijkheid werden bezien. Heel, heel enkel gebeurde het, dat de burgemeesterlijke zorgen de hersenen van den heer Klaarwater zoozeer plaagden, dat hij in het een of ander tegenover zijn vrouw nalatig was. Zoo had hij bij een verkiezing eens vergeten haar goedenmorgen te wenschen en was hij dienzelfden dag een kwartier te laat aan 't diner verschenen, wat niet alleen een bewijs van onverschilligheid voor het diner mocht heeten, maar ook voor degene onder wier oppertoezicht het op de tafel was verschenen.

De burgemeestersche had zich dit geval van veronachtzaming zóózeer aangetrokken, dat zij na de thee te hebben ingeschonken, welke het echtpaar in den regel een uur na het diner in de kleine serre gebruikte van al het zuchten en piekeren flauw gevallen was.

Men ziet het meer gebeuren : in den gewonen sleur leeft men kalm, bijna als ingeslapen voort, het hart schijnt niet meer te werken, tot plotseling iets plaatsgrijpt, dat ons pijnlijk uit den dommel schudt, onze zenuwen tot het uiterste spant, het hart met woeste slagen doet hameren en bonzen, alsof er iemand in zat, die er uit wou. Iets dergelijks ondervond de heer Klaarwater, toen hij daar stond bij zijn bezwijmde echtgenoote en de koud wordende thee. Hij knielde voor haar neer, hij stond weer op, hij boog zich over haar heen, trok haar aan handen, neus en ooren : de flauwte der burgemeestersche was eerlijk en oprecht, zij was flauw en bleef flauw. Doch dit is de goede zij van elke flauwte, dat zij niet eeuwig duurt. Ook mevrouw Klaarwater opende eindelijk de oogen weer en het deed haar goed heur echtgenoot aan haar voeten te vinden, haar handen met kussen en tranen bedekkende. Maar dat dit haar goed deed toonde zij wijselijk niet en zij nam zich voor bij het gezicht van het monster in een tweede bezwijming te vallen. Alleen zijn eeden van eeuwigen trouw en verzekeringen van blijvende beterschap konden haar van heur voornemen afbrengen.

Mevrouw Klaarwater beschikte nu over het middel om den haar vergetenden echtgenoot tot betere gedachten te brengen en zij simuleerde voortaan flauwte op flauwte, al naar den aard van het vergrijp, langduriger of ernstiger of korter en van geringer intensiteit. De arme Klaarwater voelde zich meer zondaar dan voorheen en zijn karakter verdeemoedigde zich zoozeer, dat de man, die eenmaal in den raad van Wellendam zijn wil zonder uitzondering had weten door te drijven, trots den heftigsten tegenstand, een sul werd, dien men zoo zachtjesaan ging beschouwen als een quantité négligeable, een ja-broer, die niet meetelde.

Zijn vriend de dokter begreep er niets van, maar toen, op een goeden dag, Klaarwater hem raadpleegde over den gezondheidstoestand van zijn lieve vrouw, die minstens drie maal per week en op de meest onmogelijke tijden van goed noch kwaad wist, ging den esculaap een licht op, niet over den toestand van mevrouw, maar over dien van mijnheer.

— Beste vriend, zei hij, je vrouw laboreert aan een horribilus plagerensis feminales en daar is maar één geneesmiddel voor, een homoeopathisch.

— Je zegt ! was al wat Klaarwater wist te antwoorden.

— Ik zeg dat er maar een middel is, n.l. doen of je 't zelfde mankeert.

Er waren er nòg dommer te Wellendam dan de heer Klaarwater, doch dit ging toch boven zijn burgemeesterlijke hoogen zijde, met welk hoofddeksel, fluisterde men, hij zelfs naar bed ging.

— Doen of me 't zelfde mankeert ?

Toen nam de dokter hem bij zijn schouder, liep stil pratende met hem op, zóó geheimzinnig doende, dat de bakker, die juist versche bollen voor zijn winkelraam lei, zijn knecht op beide mannen opmerkzaam maakte en supposeerde dat „ze zeker een epidemie beraamden."

Op den hoek der straat stonden ze stil en, wat nog nooit gebeurd was, zoolang Wellendam bestond, — en het bestond al heel wat jaren — zijn burgervader barstte in een luiden schaterlach uit, met de handen zijn sterk van voren rondend middenlijf vasthoudend, dat op- en neerging als de zuiger van een stoommachine.

Den volgenden Zondag kwam de burgemeester, die een verjaarvisite was wezen brengen bij den notaris, bij welke gelegenheid hij één glas port meer dronk dan zijn vrouw had verordonneerd, een kwartier te laat aan tafel. Deze stond als steeds, netjes gedekt, maar van mevrouw Klaarwater bespeurde hij schijn noch schaduw. Op onderzoek uitgaande constateerde hij, dat ze op de canapé in de voorkamer lag, de oogen stijf gesloten, de handen slap neerhangend langs het lijf, in een ernstigen aanval van horribilus plagerensis feminales. Was 't de uitwerking van het glas port, dat hem met glunderende oogjes haar deed beschouwen, waar hij vroeger met van angst verwrongen trekken op het lichaam zijner geliefde levensgezellin had neergezien ? 't Is mogelijk, maar zeker is 't, dat ook de verklaring van den dokter, die zooeven nog — ook mede van de partij zijnde — guitig gevraagd had hoe het met mevrouw Klaarwater ging, er schuld aan had. Hij trok voorzichtig zijn jas uit — vanwege de kreukels — en vlijde zich in den anderen hoek der canapé in soortgelijke houding zachtjes neer. Hij lag er langer dan een kwartier in afwachting van de dingen, die komen zouden. Toen er echter niets kwam, alles zóó stil bleef, dat de muizen zich in den tijd vergisten en uit hun schuilhoeken te voorschijn kwamen om een tango te dansen op de gedekte tafel, deed de natuur zich gelden en een zacht gesnork verkondigde, dat Wellendams burgemeester al het horrible van den horribilus plagerensis feminales vergetend naar het rijk der droomen onder zeil was.

Of zijn al inniger wordend gesnork het deed of wat anders, mevrouw Klaarwater, die af en toe door haar oogharen heen naar het plafond had gekeken en de schilderijen aan den wand zonder nochtans het hoofd te durven opheffen, stond eensklaps van de canapé op, zich in dreigende houding voor haar echtvriend plaatsende. Ze trok hem aan armen en beenen, alles was vergeefsch. Eerst toen zij hem den hoogen hoed van het hoofd nam keek hij verwonderd op.

— Is 't geen schande ? zei ze. Daar lig ik nu al, ik weet niet hoe lang, in een ernstige flauwte, mijn hart stond al dien tijd stil en het scheelde maar bitter weinig of 't was stil blijven staan. . . en daar ligt hij doodkalm naast me. . . . zijn roes uit te slapen.

— Mensch, antwoordde Klaarwater doodkalm, je weet niet wat je zegt. Ik had een ernstiger aanval dan jij, en we mogen van geluk spreken, dat we er beiden zoo goed zijn afgekomen. Als je er niet op tegen hebt, zullen we nu echter gaan eten, het zal niet al te warm meer wezen en wij hebben tot herstel van krachten wel wat noodig.

De eerste veertien dagen had Mevrouw Klaarwater geen flauwtes meer.

En zoo kwam de groote dag, waarvan ik eigenlijk vertellen wou : De koning zou doorkomen, iets wat nog nooit gebeurd was.

Heel Wellendam was gek, op zijn zachtst uitgedrukt. Er werden in acht dagen tijd vijftien comités opgericht en de vijftien notabelen, de dokter, de notaris, de onderwijzer, de dominé, de bakker, de kruidenier, ze waren allen op hun beurt president, penningmeester of secretaris. Wat een droomen, wat een illusies voor Wellendams grootheid en toekomst ! De schilder, die later ook het spuithuisje van Wellendams beroemden Boa-Constrictor schilderen zou, plaatste boven het zwart-groene gemeentewapen een gele koningskroon, die een verrassende gelijkenis had met een doorgesneden zeekwab.

De stalhouder opperde de idée den koning te verhinderen Wellendam weer te verlaten, teneinde zóo de plaats tot residentie te verheffen, iets waartegen de burgemeester opkwam, daar dit vrijheidsberooving zijn zou en hij meende, dat men zich deze, zelfs niet tegenover den koning, niet kon veroorlooven.

Men besloot ten laatste hem zóóveel eer te bewijzen, dat hij 's morgens om elf uur komende, 's middags om vijf uur nog niet weg was.

Er werden eerebogen opgericht, waaraan men zelfs in den nacht nog werkte. De schoolkinderen zouden drie maal zingen.

De onderwijzer maakte het welkomstlied, terwijl de gemeentesecretaris voor het middagkoor zorgde en de dominé voor het derde, daar dit meteen het dankgebed moest wezen. De organist zou alle drie componeeren, wat zijn vrouw acht slapelooze nachten kostte, zoodat het goede mensch er uitzag als een vermagerde geest, daar haar man de gewoonte had in zijn slaap te repeteeren wat hij daags had gedaan. De burgemeester zou, dit spreekt vanzelf, een redevoering, houden en hem de sleutels van het gemeentehuis aanbieden welke de secretaris op een kussen voor zich uit zou dragen. In de geschiedenis kwam zooiets, zei hij, geregeld voor. De sleutels werden vijf dagen lang gepoetst tot ze blonken als zilver en de veldwachter, die 's morgens de deur ontsloot, deed dit met handschoenen aan, daar hij klamme handen had en men bang was voor roestvlekken.

Dit aanbieden van de sleutels nu was aanleiding tot de catastrof, welke Wellendam heden ten dage nog niet te boven is gekomen.

De heer Klaarwater had n.l. hooge woorden met zijn vrouw over het kussen-dragen. Zij meende dat, waar hij de

Eikenlaan te Gietelo-Voorst (Gld.). (*foto R. Tepe*).